

Чим «Марш рівності» відрізняється від гей-параду? (або як українці продовжують залишатись в пост-совку)

Хай живе СРСР, у якому, навіть «сексу не було»! Саме такі заклики є актуальними в питаннях відношення українців до ЛГБТ-спільноти (англ. LGBT - community, gay-community або - соціальна сукупність лесбійок, геїв, бісексуалів і трансгендерів (ЛГБТ), що об'єднується спільними інтересами, проблемами і цілями).

Навряд чи більшість українців, навіть розуміються на вище приведених термінах. Однак, майже аналогічне не сприйняття співвітчизниками таких понять як: брокер, ріелтор, менеджер, Інтернет і т.д. - не завадило Україні вступити до числа країн з ринковою економікою.

Тим не менше, практично кожен не лінивий співвітчизник, у відношенні до ЛГБТ-спільноти, як не дивно має свою, як правило - негативну думку. І це при тому, що мало хто з українців хоче знати, що таке «Марш рівності», патякаючи тільки про гей-паради, «хворих на голову», гріхопадіння, «розпусників» та інші нісенітниці, стосовно людей з іншою сексуальною орієнтацією.

Натомість, чому так чинять, далекі від розуміння люди та ті, радикально налаштовані співвітчизники, яких на подібних заходах, як правило в Україні - більше, у якості роззяв, ніж самих учасників, які підтримують ЛГБТ-спільноту?

Тому, що активісти дотримання прав людини, незалежно від сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності або будь-яких інших ознак, на відміну, наприклад - від алкоголіків, наркоманів, рибалок чи тих же представників середнього бізнесу, не стільки організовані, скільки, більш небезпечні, наприклад - для... влади! Тобто, якщо алкоголіки та наркомани, хворі на СНІД та навіть рибалки з представниками малого бізнесу, швидше - залежні від влади, то ЛГБТ-спільнота... небезпечна, саме - самостійністю думки та дії (якщо комусь це допоможе краще зрозуміти ЛГБТ-спільноту)!

Ба, більше, якщо подивитись карту толерантності до ЛГБТ-спільноти, по країнах світу, то задніх пасуть країни СНД й африкансько-азіатські режими, де про рівність людей та демократію говорять тільки по відношенню до своїх друзів та ворогів, нерідко займаючись... канібальством (https://uk.wikipedia.org/wiki/Права_ЛГБТ_в_Україні).

Чи не тому, в тій же Російській Федерації, мову якої знає більшість українців, звідки співвітчизники й черпають основну інформацію про світогляд (читай: руський мір), включаючи й про ЛГБТ-рух - вкрай негативно відносяться до ЛГБТ-спільнот, які логічно - загрожують кремляді та самозваній РПЦ!

Більше того, нетерпимість до ЛГБТ-спільнот має місце по всіх країнах СНД, включаючи й ті, які вже мають угоди про асоціацію з Європейським Союзом. Так, незважаючи на цілий ряд прогресивних законів, які було прийнято в Грузії на захист прав ЛГБТ-спільноти, суспільство останньої на чолі з місцевими священиками - продовжують гоніння грузин нетрадиційної сексуальної орієнтації (<https://sova.news/2017/05/17/19242/>). А от Президент Молдови - І. Додон, ще у 2017 році відкрито виступив проти проведення в Кишиневі маршу ЛГБТ-спільноти, повідомивши про це посла США в Молдові Д. Петтіта, який брав участь у відкритті фестивалю представників сексуальних меншин (<https://ru.sputnik.md/society/20170518/12712680/prezident-moldovy-vystupil-protiv-marsha-lgbt.html>).

В Україні, ситуація - нічим не краща. Так, за словами ЛГБТ-активістів, ні Зеленський, ні Кличко не відреагували на напади, скоєні 19 червня 2019 року на відвідувачів Прайд Хаусу (<https://glavcom.ua/kyiv/news/lideri-kijivpraydu-obrazilisya-na-klichka-ta-zelenskogo--603880.html>)

Натомість, Захід в цілому та країни Європи зокрема, за довгі роки пошуків відповіді на питання про «нормальність» людини в частині її сексуальної орієнтації та після тисячі спалених «невірних», ворожбитів й збоченців - визначили поведінку толерантності до таких співвітчизників та закріпили її законодавчо, як норму поведінки в сучасному, цивілізованому суспільстві.

Показово, що на недавніх перемовинах між Президентами Росії та Франції мова йшла про: міжнародний тероризм, Сірію, Україну та про відношення в Росії до прав ЛГБТ-спільноти.

Однак, повернемося до України. А чим, власне є «Марш рівності», якою ЛГБТ-спільнота прагне якимось себе «оприлюднити», тобто заявити про себе, причому - виключно мирним

шляхом? Фактично, кожна хода-маніфестація ЛГБТ-спільноти, здійснюється з метою підтримки ідеї необхідності дотримання прав людини, незалежно від сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності або будь-яких інших ознак. Головне, що на відміну від гей-параду, марш є, скоріше, правозахисною демонстрацією.

Й ще для «всезнайок»: ЛГБТ-марші проходять в багатьох країнах світу в пам'ять про Стоунвольські бунти (1969 рік), зіткнення, які наводять як перший приклад в історії, коли представники ЛГБТ-спільноти чинили опір узаконеній державній системі переслідування сексуальних меншин, яка мала місце в тогочасних США. Вважається, що саме ці бунти стали визначальною подією, яка ознаменувала початок масового руху за дотримання прав людини відносно ЛГБТ.

Насамкінець, навряд чи доцільно підтримувати тих українців, які «проти жити в країні геїв та лесбійок», але хочуть просинатись у країні-казармі ВО «Свободи», ДУК «Правий сектор» чи інших ура-патріотів та їх угруповань, які сьогодні є чи не головними «захисниками моралі», як вони це розуміють - пересічного українця.

Звідси є очевидним, що саме відношення українського суспільства до таких явищ, як ЛГБТ-спільноти й визначає шлях, який співвітчизникам вже вдалось здолати на шляху від Радянського Союзу до цивілізації. І як бачимо, Угода про асоціацію з країнами Європейського Союзу чи вже отриманий «безвіз» з останніми - ніяк не запорука... європейськості українців та власної країни.

Натомість, в сучасній Україні, практично відсутні дебати щодо ЛГБТ-проблем не кажучи вже про ініціативу з боку держави, яка мала б опікатись питаннями рівності та терпимого відношення до всіх громадян, включаючи й до людей нетрадиційної сексуальної орієнтації. А поки цього не відбувається, українське суспільство так й залишатиметься у пост-совку, де навіть «сексу не було».

Більше того, доки українське суспільство буде більш толерантніше відноситись до: популістів-політиків, казнокрадів-чиновників, брехачів-співвітчизників, не кажучи вже про алкоголіків, наркоманів тощо, ніж до співвітчизників, яких прийнято відносити до ЛГБТ-групи - ми всі ризикуємо залишитись упередженими та несправедливими до власних співгромадян й продовжимо ігнорувати, справді - головну небезпеку, яку реально становлять перші, для українського суспільства.

На завершення таке спостереження-аргумент. Багатогадинні черги українців за біометричними паспортами, з метою їздити до більшості країн Європи (або у Гейропу, як принизливо натякають окремі «правильні» громадяни), без віз - це і є кращим підтвердженням успіху європейців (незалежно від сексуальної орієнтації окремих з них), які залишили у середньовіччі саме ті пересуди, якими нерідко продовжують перейматися громадяни України, будучи переконаними у своїй моральній правоті та праві на істину в останній інстанції, а також на останньому аргументі варварів - кулаці.

P.S. Показово, що навіть такий «інститут моралі», як українська православна церква, яка природно є проти, наприклад, проти одностатевих союзів ще у 2017 році «закликала не застосовувати насильство проти Маршу рівності» (http://www.bbc.com/ukrainian/news_in_brief/2016/06/160609_vs_ukrainian_church_lgbt_statement).

P.P.S. Відповідно до даних Бюро перепису населення США (2011 рік), всього число одностатевих пар в цій «найсексуальнішій» країні, як вважає більшість співвітчизників є - 646 464, що складає 0,55% від усіх укладених шлюбів у країні. При цьому - 71,5% одностатевих союзів не уклали ніякої форми шлюбу, 14,7% уклали одностатевий союз й 13,8% є офіційними повноправними одруженими. Й ще, серед пар, які уклали одностатевий союз чи шлюб - 24,2% не мають визнання свого союзу, а 16,2% - свого шлюбу. Натомість у кожній п'ятій одностатевій сім'ї в США є діти (https://ru.wikipedia.org/wiki/Однополые_браки_в_США).

Підготував Ю.Ключівський, керівник IASEED
Прага-Ужгород, 12.6.2019